

Arrest

nr. 225 914 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 april 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. De duur van het inreisverbod is ingegeven door een op dat ogenblik vastgesteld ernstig, reëel en actueel risico voor de openbare orde.

1.2. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 15 juli 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Ook hier liggen redenen van openbare orde mede ten grondslag aan de beslissing, waar verzoeker op heterdaad

werd betrap op de verkoop van verdovende middelen. Verzoeker wordt op 23 juli 2014 in vrijheid gesteld.

1.3. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 30 januari 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [E.A.]

voornaam: [I.]

geboortedatum: [1986]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Denderleeuw/Haaltert op 30/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 30/01/2019 door de politiezone van Denderleeuw/Haaltert en verklaart in België te zijn sinds 2010 omdat hij opzoek was naar een betere toekomst. Hij is gebleven omdat hij een kind heeft gekregen dat hier geboren is. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij sinds 7 jaar een vriendin [B.M.] heeft. Betrokkenes vriendin heeft de Servische nationaliteit en verblijft legaal in België. Sinds 1 jaar en 2 maanden heeft betrokkene met haar een kind [E.A.Y.]. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkenes relatie met de legaal in België verblijvende [B.M.] en zijn kind geven geen automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van zijn relatie en zijn kind, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2010 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 15/07/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Denderleeuw/Haaltert op 30/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2010 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 15/07/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 30/01/2019 door de politiezone Denderleeuw/Haaltert en verklaart verklaart in België te zijn sinds 2010 omdat hij opzoek was naar een betere toekomst. Hij is gebleven omdat hij een kind heeft gekregen dat hier geboren is. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij sinds 7 jaar een legaal in België verblijvende vriendin [B.M.] heeft en sinds 1 jaar en 2 maanden een kind [E.A.Y.] met haar. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 30/01/2019 door de politiezone Denderleeuw/Haaltert en verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 7, 10, 10ter, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Première branche

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, qui transpose l'article 5 de la directive 2008/115, dispose que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». La nécessaire prise en compte de la vie familiale découle également de l'article 8 de la Convention. La nécessaire prise en compte de l'intérêt de [Y.] découle par ailleurs de l'article 3 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant.

Ces éléments ne sont pas valablement pris en compte en l'espèce.

La partie adverse se contente, après avoir constaté que le requérant est le compagnon de longue date de Madame [M.B.] et le père de [Y.E.A.], âgé d'un peu plus d'un an, d'affirmer que l'ingérence dans la vie familiale causée par la décision entreprise n'est pas disproportionnée au motif que le requérant pourrait solliciter un visa de regroupement familial auprès des autorités consulaires belges au Maroc. La séparation entre père, compagne et fils ne serait dès lors que temporaire.

L'article 10 de la loi du 15 décembre 1980 ne permet pas le regroupement familial avec un enfant ressortissant d'un pays tiers qui séjourne légalement en Belgique avec sa mère. Contrairement à ce qui est suggéré dans la décision entreprise, le regroupement familial du requérant n'est pas de droit, dans la mesure où il ne rencontre pas les conditions fixées par la loi.

La partie adverse, qui dirige le requérant vers une procédure dont il ne remplit pas les conditions, commet une erreur manifeste d'appréciation, ne motive pas valablement sa décision, ne prend pas valablement en compte les éléments listés à l'article 74/13 et viole les dispositions visées au moyen.

En extrême urgence, Votre Conseil estime que la partie adverse visait en réalité l'article 9 de la loi, qui est bel et bien accessible au requérant. Force est de constater que la décision entreprise vise expressément le droit au regroupement familial (« procedure van artikel 10 » et « gezinshereniging (is) een recht »). Dans tous les cas, une demande de visa humanitaire fait appel au plein pouvoir d'appréciation de la partie adverse, et ne répond à aucune condition légale. Le requérant n'a par conséquent aucune garantie de respect de sa vie familiale, en prenant en compte l'intérêt supérieur de son fils. Il n'a par ailleurs aucune garantie que la demande soit traitée dans un délai raisonnable (la loi ne prévoyant aucun délai contraignant).

L'examen de la vie familiale du requérant est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation, de sorte que la décision entreprise viole les dispositions visées au moyen.

Deuxième branche

Aucun acte d'état civil officiel ne lie Madame [M.B.] au requérant, autre que l'acte de naissance de leur fils. Consacrer leur relation dans le cadre d'un mariage ou d'une cohabitation légale nécessiterait plusieurs mois. Ceci est d'autant plus vrai que le couple ne dispose pas des documents administratifs nécessaires pour ce faire.

Madame [B.] travaille par ailleurs dans le cadre de contrats par interim. La partie adverse considère que de tels revenus ne sont pas stables au sens de la loi du 15 décembre 1980, de sorte que même en cas de mariage, le requérant ne rencontrera pas les conditions de l'article 10 de la loi.

Enfin, à supposer que Madame BERISHA trouve un nouvel emploi (ce qui est tout à fait hypothétique maintenant que le requérant ne peut plus garder [Y.]), un visa regroupement familial à l'égard d'un ressortissant de pays tiers appelle une réponse de la partie adverse dans un délai de neuf mois (article 10ter, §2 de la loi du 15 décembre 1980). Ce délai est particulièrement long, certainement dans le chef d'un enfant d'un an et deux mois étant gardé quotidiennement par son père.

A aucun moment la partie adverse n'a pris en compte l'intérêt de [Y.]. La Partie adverse traite de la vie familiale du requérant de manière générale, sans adopter le regard d'un enfant d'un an, qui va être

séparé de son père pour une durée indéterminée, et selon toute vraisemblance, relativement longue. A l'heure actuelle, il est impossible de déterminer le temps que nécessite la création d'un lien familial entre le requérant et sa compagne, et le traitement d'une demande de regroupement familial dans ce cadre. La partie adverse, qui présente la séparation du requérant de sa compagne et de son fils comme une séparation temporaire qui ne constituerait pas d'ingérence disproportionnée dans leur vie familiale commet une erreur manifeste d'appréciation et ne motive pas valablement sa décision au regard de l'intérêt supérieur de [Y.]."

3.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Première branche

Il ne suffit naturellement pas à la partie adverse de viser l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme pour pouvoir affirmer que la décision entreprise est conforme à cette disposition.

L'article 8 de la Convention protège la vie privée et familiale. Toute ingérence dans cette vie privée et familiale doit être prévue par la loi, et doit être nécessaire dans une société démocratique.

La Cour a déjà jugé, à de multiples reprises, qu'être ensemble, pour un parent et son enfant, est un élément fondamental de la vie familiale, et que les mesures internes qui les en empêchent constituent une ingérence dans le droit protégé par l'article 8 de la Convention (Monory c. Roumanie et Hongrie, § 70 ; Zorica Jovanović c. Serbie, § 68 ; Kutzner c. Allemagne, § 58 ; Elsholz c. Allemagne [GC], § 43 ; K. et T. c. Finlande [GC], § 151).

Le requérant a reconnu son fils, qui porte le nom [E.A.]. Il vit avec la mère de ce dernier depuis plus de 7 ans. L'existence de la vie familiale des intéressés ressort également des photos, prises à la maternité et lors d'activités quotidiennes de la famille (à la maison, en faisant les courses,... - pièces 3). Votre Conseil a reconnu, en extrême urgence, que la réalité de cette vie familiale n'était pas remise en cause.

La décision entreprise, qui ordonne au requérant de quitter le territoire belge, constitue indubitablement une ingérence dans cette vie familiale. Une telle ingérence doit être prévue par la loi, et être nécessaire dans une société démocratique, afin d'être conforme à l'article 8 de la Convention.

Dans l'affaire jugée en Grand Chambre, Jeunesse contre Pays-bas, la Cour a rappelé les principes applicables en matière d'immigration et de respect de la vie familiale :

107. En matière d'immigration, l'article 8 ne saurait s'interpréter comme comportant pour un État l'obligation générale de respecter le choix, par les couples mariés, de leur pays de résidence et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays. Cela étant, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue de l'obligation pour l'État d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y résident varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général. Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des attaches que les personnes concernées ont dans l'État contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine de l'étranger concerné et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Butt, précité, § 78).

La vie familiale du requérant, avec son fils et sa compagne, ne peut se poursuivre au Maroc. Madame [M.B.] a la nationalité serbe, et ne dispose des documents requis pour séjourner au Maroc. La vie familiale des intéressés s'est construite en Belgique, où le requérant et sa compagne se sont rencontrés, où leur fils est né, et où ce dernier est actuellement suivi pour ses problèmes médicaux. Madame [M.B.] apporte par ailleurs par son travail les seuls revenus du couple, indispensables pour [Y.]. C'est parce que le requérant prend soin de [Y.] que Madame [B.] peut travailler (le couple n'ayant pas trouvé de crèche, et l'état de santé de [Y.] nécessitant une attention particulière).

Le fait que le requérant n'ait pas eu l'occasion, dans le cadre du questionnaire type « droit d'être entendu », de faire valoir l'ensemble de ces éléments ne dispense évidemment ni Votre conseil, ni la partie adverse, de les prendre en considération lors de l'évaluation du grief pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de l'article 3 de la Convention internationale des droits de l'enfant. Les limites de l'audition de l'étranger lors de son arrestation administrative, qui pose des questions générales et abstraites, sans lien avec la situation particulières de l'étranger, sont bien connues de Votre Conseil (voir, par exemple, l'arrêt n°181.385 du 27.1.2017).

Afin de répondre au grief de l'arrêt prononcé en extrême urgence, le requérant joint à la présente les différents contrats en interim conclu par sa compagne, ainsi que la preuve que l'enfant [Y.] est sur liste d'attente pour la crèche (pièces 8 et 9).

La Cour européenne des droits de l'Homme souligne l'importance de prendre en compte l'intérêt supérieur de l'enfant, visé à l'article 3 de la Convention internationale des droits de l'enfant, dans le cadre de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme :

(...) 109. Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005 ; mutatis mutandis, Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012 ; Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement de leur père ou mère ressortissants d'un pays tiers.

Dans l'arrêt *Jeunesse contre Pays-Bas*, prononcé en grande chambre le 3 octobre 2014, la Cour fait le raisonnement suivant :

118. Quatrièmement, la Cour considère qu'une autre caractéristique importante de l'espèce réside dans les conséquences que peut avoir pour les trois enfants de la requérante la décision des autorités néerlandaises. Elle observe que, dans la mise en balance des intérêts en jeu, il y a lieu de prendre en compte l'intérêt supérieur des enfants (paragraphe 109 ci-dessus). Sur ce point particulier, elle rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. C'est ainsi que dans les affaires de regroupement familial la Cour attache une attention particulière à la situation des mineurs concernés, en particulier à leur âge, à leur situation dans le ou les pays en cause et à leur degré de dépendance à l'égard de leurs parents (Tuquabo-Tekle et autres, précité, § 44).

119. Notant que la requérante prend soin des enfants au quotidien, la Cour constate qu'il est à l'évidence dans leur intérêt que l'on ne bouleverse pas leur vie actuelle en contraignant leur mère à quitter les Pays-Bas pour retourner au Surinam ou en provoquant par leur séparation un chamboulement de leur relation avec elle. À cet égard, la Cour observe que le mari de la requérante subvient aux besoins de la famille en occupant à temps plein un emploi où les horaires de travail sont parfois décalés, de sorte qu'il est absent du domicile certains soirs. C'est principalement la requérante, en tant que mère au foyer, qui s'occupe des enfants au quotidien. Ceux-ci sont profondément enracinés aux Pays-Bas, pays dont ils ont – comme leur père – la nationalité. Les éléments du dossier ne révèlent aucun lien direct entre eux et le Surinam, pays où ils ne sont jamais allés.

120. Lorsqu'elles ont examiné la question de savoir s'il y avait des obstacles insurmontables à ce que la requérante et sa famille s'installent au Surinam, les autorités internes ont tenu compte dans une certaine mesure de la situation des enfants (paragraphe 23 (2.19 et 2.21), 28 et 34 (2.4.5) ci-dessus). La Cour estime toutefois qu'elles sont restées en deçà de ce que l'on pouvait attendre d'elles à cet égard. Elle rappelle que, pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement (paragraphe 109 ci-dessus). Or elle n'est pas convaincue que les autorités internes aient dans le cas présent concrètement pris en compte et évalué les éléments pertinents à cet égard. Force lui est donc de conclure qu'elles n'ont pas attaché un poids suffisant à l'intérêt supérieur des enfants de la requérante lorsqu'elles ont décidé de rejeter la demande de permis de séjour introduite par celle-ci.

121. La question clé en l'espèce est celle de savoir si, compte tenu de la marge d'appréciation laissée aux États en matière d'immigration, il a été ménagé un juste équilibre entre les intérêts concurrents en jeu, à savoir, d'une part, l'intérêt personnel de la requérante, de son mari et de leurs enfants à poursuivre leur vie familiale aux Pays-Bas et, d'autre part, l'intérêt d'ordre public de l'État défendeur à contrôler l'immigration. Compte tenu des circonstances particulières de l'espèce, il est douteux que des considérations générales se rapportant à la politique d'immigration puissent en elles-mêmes être considérées comme un motif suffisant pour refuser à la requérante le droit de résider aux Pays-Bas.

122. Tout en réaffirmant les principes pertinents énoncés plus haut (paragraphe 106 à 109), la Cour, sur la base des considérations exposées ci-dessus (paragraphe 115 à 120) et d'une approche cumulative des facteurs pertinents, juge que les circonstances entourant le cas de la requérante doivent être considérées comme exceptionnelles. Dès lors, elle conclut que les autorités néerlandaises n'ont pas ménagé un juste équilibre entre les intérêts concurrents en jeu et qu'elles n'ont ainsi pas assuré à la requérante le droit.

Il ne ressort nulle part de la décision entreprise que l'intérêt supérieur de Yacine a fait l'objet du moindre examen, ni que la partie adverse a apprécié « les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement » du requérant sur la vie familiale du requérant et de son fils. La simple affirmation creuse, selon laquelle « la séparation n'est que temporaire », dans la mesure où le requérant peut demander un visa pour regroupement familial ne révèle pas de véritable examen des éléments dégagés par la Cour dans l'arrêt Jeunesse. Ceci est d'autant plus vrai qu'il a été démontré, au premier moyen, que le requérant ne peut solliciter un tel visa.

Imposer au requérant de quitter le territoire belge dans ces circonstances, pour un seul motif de contrôle général de l'immigration, est manifestement disproportionné.

La décision entreprise, qui n'est pas nécessaire dans une société démocratique, viole l'article 8 de la Convention et doit être annulée."

3.3.1. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker geeft er in de uiteenzetting van zijn middelen ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, worden de middelen onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – bepaling die de rechtsgrond vormt van de bestreden verwijderingsmaatregel – luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker betwist op zich niet dat hij niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen in België en evenmin dat hij hier verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, meer concreet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. In deze situatie is verweerder in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (“moet”). Hiervan kan in

principe enkel worden afgeweken op grond van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Verzoeker geeft aan zich te kunnen beroepen op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Een onderzoek in het licht van deze verdragsartikelen dringt zich dan ook op.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn feitelijke partner met de Servische nationaliteit die in België beschikt over een verblijfstitel, en hun gezamenlijke kind geboren op 2 december 2017. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM niet wordt betwist. De voorliggende stukken wijzen inderdaad op een beschermenswaardig gezinsleven.

Bijgevolg onderzoekt de Raad of de bestreden beslissing is genomen met miskenning van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Gelet op de voorliggende gegevens is verzoekers aanwezigheid in België immers steeds als illegaal aan te merken.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, zoals in het voorliggende geval, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door dit verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een eerste keer werd gehoord op 29 januari 2019 door een hoofdinspecteur van de politie, in het Frans. Hij verklaarde een vriendin en een zontje te hebben in België, te werken op een markt aan het station Brussel Zuid en in goede gezondheid te verkeren.

Verzoeker werd vervolgens opnieuw gehoord op 30 januari 2019 in de ochtend, door een inspecteur van de politie. Dit gehoor vond opnieuw plaats in het Frans. Verzoeker werd hierbij voorafgaand aan het gehoor gewezen op het gegeven dat het bestuur overwoog over te gaan tot een gedwongen verwijderingsmaatregel. Het moet voor verzoeker dus duidelijk zijn geweest waarom hij werd gehoord en welke ingrijpende maatregel hem mogelijk zou worden opgelegd. Op de vraag waarom hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland of kan terugkeren naar zijn herkomstland, antwoordde verzoeker dat hij sinds zeven jaar een vriendin heeft en zij samen sinds één jaar en twee maanden een kind hebben. Op de vraag of hij een partner in een duurzame relatie heeft, of kinderen, in België, wees verzoeker andermaal op deze gezinsleden in België. Hij stelde *“echt van plan [te zijn] om zo snel mogelijk alles in orde te brengen voor hier legaal te kunnen verblijven en samen met mijn vriendin en kind te zijn”*.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en in dit verband een belangenafweging werd doorgevoerd. Verweerder is in de bestreden verwijderingsmaatregel van oordeel dat deze beslissing niet betekent dat verzoeker definitief van zijn gezinsleden wordt gescheiden, ofwel dat de gezinsbanden worden verbroken. Hij wijst op de verplichting om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure, dit is vanuit het herkomstland, en stelt dat dit slechts een tijdelijke scheiding betekent van de gezinsleden. Daarnaast merkt verweerder op dat voor zover verzoeker een recht op verblijf in het kader van gezinshereniging met zijn partner en kind beoogt, hij zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, aanvraag die evenzeer moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. Verweerder benadrukt dat de gezinshereniging een recht is indien is voldaan aan de wettelijke voorschriften en oordeelt dat de bestreden beslissing enkel een tijdelijke scheiding tot gevolg heeft die geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dit niet disproportioneel is in het licht van het ingeroepen gezinsleven.

Er moet worden nagegaan of, in de voorliggende omstandigheden, deze belangenafweging de toets van de zorgvuldigheid en de redelijkheid doorstaat.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds jaren illegaal in België verblijft. Hij maakt reeds het voorwerp uit van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarbij hij naliet hieraan gevolg te geven. Deze eerdere bevelen waren mede ingegeven door redenen van openbare orde en werden door verzoeker niet aangevochten.

Er blijkt verder niet dat verzoeker in deze lange periode van illegaal verblijf op enig ogenblik zelfs maar trachtte zijn verblijf in regel te stellen. Verzoeker stelt dat hij en zijn vriendin hieromtrent informatie zouden hebben ingewonnen, maar hen zou zijn verteld dat een huwelijk en gezinshereniging niet mogelijk zijn zolang de vriendin niet de Belgische nationaliteit heeft. Nergens wordt evenwel geconcretiseerd waar verzoeker en zijn partner dan informatie hebben ingewonnen of enig stuk of begin van bewijs hieromtrent voorgelegd. Het betreft niet meer dan een blote bewering, waarmee verzoeker zijn jarenlange stilzitten niet rechtvaardigt, vooral niet sinds hij vader is geworden. Ook het betoog van verzoeker dat zijn partner geen geboorteakte heeft omdat de Servische registers tijdens de oorlog zouden zijn vernield, hetgeen een huwelijk en het verwerven van de Belgische nationaliteit in de weg zou staan, wordt niet met een begin van bewijs aannemelijk gemaakt. Nergens blijkt ook uit dat de partner zich dan reeds heeft gericht tot haar nationale autoriteiten voor de afgifte van een geboorteakte, maar het gewenste document haar niet kon worden afgeleverd.

Gelet op verzoekers illegale verblijf in België, en waar niet blijkt dat hij op enig ogenblik was gemachtigd of toegelaten tot een verblijf, moet worden aangenomen dat het gezinsleven zich in casu heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van verzoeker er toe leidde dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De partners kozen er ook voor een kind te krijgen in België, terwijl zij zich bewust dienden te zijn van verzoekers illegale verblijfssituatie. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel van het 8 EVRM. Het komt verzoeker toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken.

Verzoeker voert aan dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet voorziet in de mogelijkheid van een gezinshereniging met een minderjarig kind dat onderdaan is van een derde land. Er is verder geen sprake van een huwelijk of wettelijke samenwoning met zijn partner. Hij stelt dat bijgevolg, en dit in tegenstelling tot hetgeen wordt gesuggereerd in de bestreden beslissing, hij niet in aanmerking komt

voor een verblijfsrecht op deze rechtsgrond. Hij stelt te worden toegeleid naar een procedure waarvan op voorhand al vaststaat dat hij hierop niet dienstig een beroep kan doen.

Verzoeker gaat er hierbij allereerst aan voorbij dat verweerder in zijn beslissing in de eerste plaats wijst op de verplichting om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure, dit is vanuit het herkomstland, waarbij hij stelt dat dit slechts een tijdelijke scheiding van de gezinsleden inhoudt. Nu sprake is van een aanvraag om *machtiging* tot verblijf, moet worden aangenomen dat hierbij wordt gedoeld op de procedure bedoeld in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In het kader van een dergelijke aanvraag kan verzoeker steeds wijzen op zijn feitelijke relatie met zijn Servische vriendin en zijn vaderschap van een in dit land verblijvend kind en zich beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM, waarvoor hechte feitelijke gezinsbanden volstaan. In zoverre verzoeker zelf inschat dat zijn partner niet zal voldoen aan de inkomstenvoorwaarde van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat in de procedure op basis van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen dergelijke voorwaarde geldt. Indien verzoeker in het kader van deze procedure aannemelijk maakt dat er op België een positieve verplichting rust om het gezinsleven in België toe te staan, zal op grond van deze hogere rechtsnorm de verblijfsmachtiging moeten worden toegestaan. Verzoeker toont niet aan dat hij in het kader van deze procedure niet op nuttige wijze zijn grieven in het kader van artikel 8 van het EVRM kan voorleggen aan het bestuur. Evenmin toont hij aan dat dergelijke aanvragen door het bestuur niet binnen een redelijke termijn worden behandeld. Tegen een eventuele afwijzende beslissing is ook steeds beroep mogelijk bij de Raad. Pas in tweede instantie wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat, voor zover verzoeker een *recht* op verblijf in functie van zijn partner en kind beoogt, hij zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, aanvraag die in beginsel evenzeer moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst.

In zoverre verzoeker stelt dat hij door het bestuur wordt toegeleid naar een procedure waarvan op voorhand al zou vaststaan dat hij hierop niet dienstig een beroep kan doen, merkt de Raad op dat niet wordt aangetoond dat verzoeker in zijn herkomstland, of eventueel dat van zijn partner, dan niet in het huwelijk kan treden, waarna de procedure gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet kan worden aangevat. Er werd reeds vastgesteld dat verzoeker nalaat met een begin van bewijs aan te tonen dat zijn partner niet kan beschikken over de vereiste documenten voor het aangaan van een huwelijk. Verzoeker overtuigt dus niet dat het op voorhand al vaststaat dat deze piste voor hem geen optie kan zijn.

Verzoeker merkt nog op dat het '*meerdere maanden*' zal duren om zijn relatie met zijn partner te officialiseren, bijvoorbeeld door een huwelijk, te meer nu hij en zijn partner niet beschikken over de hiervoor vereiste administratieve documenten. Hij wijst erop dat een hierop volgende procedure tot gezinshereniging in het kader van artikel 10 van de Vreemdelingenwet nog eens tot negen maanden kan duren. Hij is van mening dat hij niet kan worden gescheiden van zijn nog zeer jonge kind gedurende een zodanig lange periode.

Er blijkt uit de voorliggende stukken niet dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, en dit niettegenstaande zijn kind op dat ogenblik reeds meer dan één jaar oud was, al concrete stappen had gezet om zijn verblijfssituatie in regel te stellen dan wel zijn relatie te officialiseren door middel van een wettelijke samenwoning of een huwelijk. Het kan nochtans moeilijk anders dan dat de noodzaak hiervan voor verzoeker duidelijk moet zijn geweest, gelet op zijn illegale verblijfssituatie. Ook in hoofde van zijn partner blijkt niet dat zij dan reeds concrete stappen had gezet om eventuele ontbrekende documenten voor het aangaan van een wettelijke samenwoning of huwelijk in bezit te krijgen. Een concrete en overtuigende redengeving waarom op geen enkel ogenblik in het verleden hiertoe reeds stappen werden gezet, ontbreekt. Het gegeven dat verzoeker en/of zijn partner dus al deze stappen mogelijk thans nog moeten ondernemen, en dit mogelijk vanuit het buitenland zal moeten gebeuren, is dan ook in de eerste plaats het gevolg van het eigen handelen van de betrokkenen, of net het gebrek hieraan.

Wat de vraag betreft of een eventuele scheiding tussen verzoeker en zijn gezinsleden in België gedurende de tijd van behandeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet of nog de tijd die nodig is voor de afsluiting van een huwelijk met hierop volgend een aanvraag om toelating tot verblijf in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet al dan niet in proportionaliteit staat ten opzichte van het ingeroepen gezinsleven, merkt de Raad verder op dat het enkele gegeven dat deze procedures enige tijd in beslag kunnen nemen op zich nog niet volstaat om te besluiten dat de voorziene motivering niet kan standhouden of er

sprake is van een disproportionaliteit. Verzoeker toont niet aan dat dergelijke aanvragen niet binnen een redelijke termijn worden behandeld. Er liggen ook geen concrete argumenten voor dat verzoeker niet op relatief korte termijn in zijn herkomstland, of eventueel zelfs Servië, in het huwelijk zou kunnen treden met zijn partner.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij dagdagelijks de zorg draagt voor zijn kind, terwijl zijn partner gaat werken. Hij stelt dat hij en zijn partner geen crèche hebben kunnen vinden. Verzoeker is dan ook van mening dat zijn continue aanwezigheid in België is vereist voor de dagdagelijkse zorgen voor het kind.

In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat verzoeker hiervan geen melding maakte tijdens zijn gehoor door de politie, waardoor niet blijkt dat verweerder hiermee specifiek rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker werd gevraagd naar de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Marokko, zodat kan worden aangenomen dat hij in de mogelijkheid was alle volgens hem nuttige elementen hieromtrent naar voor te brengen.

Verzoeker stelt verder de verschillende interimcontracten te voegen die zijn partner heeft gesloten. Meer concreet legt verzoeker bij zijn huidige beroep een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur van 24 tot 30 december 2018 voor met een arbeidsduur van 8 uur, een werkplanning voor deze periode waaruit blijkt dat voor 26 en 27 december 2018 een geplande werktijd van in totaal 8 uur was voorzien en een werkplanning voor de periode van 21 tot 27 januari 2019 waaruit blijkt dat voor de partner op 24 en 25 januari 2019 een geplande werktijd van in totaal 10 uur was voorzien. Op basis van deze zeer beperkte tewerkstelling op interimbasis, waarbij de laatste dag van tewerkstelling bovendien 25 januari 2019 was, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn partner op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog werkzaam was of nog enige verdere tewerkstelling in het vooruitzicht had. Gelet op deze zeer beperkte tewerkstelling overtuigt verzoeker ook niet dat de dagdagelijkse zorgen voor zijn kind steevast door hem worden gedragen of dat zijn tijdelijke terugkeer naar Marokko tot gevolg zal hebben dat zijn partner haar tewerkstelling zal moeten stopzetten. Er blijkt niet dat in de voorliggende situatie de partner de dagdagelijkse zorgen voor het kind niet tijdelijk alleen kan dragen.

Verzoeker maakt thans nog een mail over van kinderopvang De Puzzel waarin wordt verklaard dat de partner van verzoeker haar kind op 4 april 2018 had ingeschreven op een wachtlijst voor een opvangplaats, maar zij geen gepaste opvang konden aanbieden. Ook hier moet worden opgemerkt dat dit stuk niet voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het stuk dateert pas van 7 februari 2019, zodat niet blijkt dat dit stuk bij het nemen van de bestreden beslissing in rekening kon worden gebracht. De Raad stelt nog vast dat het stuk geen verdere toelichting geeft bij de redenen waarom geen gepaste opvang kon worden aangeboden. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen verder op dat er in Denderleeuw meerdere mogelijkheden tot kinderopvang bestaan, hierin niet tegengesproken door verzoeker. In deze omstandigheden kan verweerder worden bijgetreden in zijn standpunt dat deze enkele mail nog niet volstaat om op voldoende wijze aannemelijk te maken dat de partner, bij een eventuele toekomstige tewerkstelling, nergens terecht zal kunnen voor de opvang van haar kind. Verzoeker geeft daarenboven ook niet aan dat zijn partner geen familieleden of vrienden heeft in België op wie zij beroep kan doen tijdens haar eventuele uren van tewerkstelling. Verzoeker overtuigt in deze omstandigheden niet dat zijn continue aanwezigheid in België noodzakelijk is voor de dagelijkse zorgen voor het kind.

Rekening houdende met het gegeven dat de partner enkel een zeer beperkte tewerkstelling had in België en een actuele tewerkstelling op basis van de voorliggende stukken niet blijkt, blijkt op deze grond bovendien geen noemenswaardige hinderpaal voor haar en haar kind om verzoeker te vergezellen naar diens herkomstland en daar gezamenlijk de behandeling van een van daaruit ingediende verblijfsaanvraag af te wachten, of hem daar te bezoeken. Het gegeven dat de partner en het kind de Servische nationaliteit hebben, maakt nog niet dat zij aldaar niet kunnen verblijven en hiervoor niet kunnen beschikken over de nodige documenten. Te meer waar niet concreet wordt aangetoond dat het kind in navolging van zijn vader niet de Marokkaanse nationaliteit heeft. In deze omstandigheden staat het niet vast dat verzoekers partner en kinderen niet samen met hem in Marokko zouden kunnen verblijven. Evenmin staat vast dat verzoeker niet samen met zijn gezinsleden in Servië kan verblijven. Voor zover de partner en het kind ervoor kiezen in België te blijven, kunnen via de moderne communicatiemiddelen contacten worden onderhouden.

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de eventuele scheiding van de gezinsleden een niet-tijdelijk karakter heeft of dat de gezinsbanden

dreigen te worden verbroken. Onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet liggen niet voor. Verzoeker toont niet concreet aan dat in de voorliggende omstandigheden verweerder ten onrechte heeft vastgesteld dat geen sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn gezinsbelangen en het algemene belang.

In zoverre verzoeker nog van mening is dat het hoger belang van zijn kind niet of onvoldoende in de beoordeling is betrokken, moet worden aangenomen dat verweerder in zijn beslissing van oordeel is dat een tijdelijke scheiding tussen verzoeker en zijn kind, dat steeds bij zijn moeder in België kan blijven, geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dus niet in strijd is met het hoger belang van het kind.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn gehoor naliert specifieke elementen in dit verband naar voor te brengen. Hij toont niet aan enig concreet aspect inzake het hoger belang van zijn kind te hebben aangebracht dat ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken. Verzoeker toont ook niet concreet aan dat zijn continue aanwezigheid in België noodzakelijk is ter verzekering van de dagdagelijkse zorgen voor het kind. Verder moet ook worden opgemerkt dat het kind gelet op zijn nog heel jonge leeftijd niet schoolgaand is, zodat het ook niet specifiek aan België is gebonden. Er blijkt niet dat het kind met zijn moeder verzoeker niet kan vergezellen naar Marokko. De zeer jonge leeftijd van het kind wijst er net op dat dit kind zich gemakkelijker aan een gewijzigde omgeving kan aanpassen.

Verzoeker wijst erop dat zijn kind in België wordt opgevolgd voor zijn medische problemen. Hij stelt dat zijn kind werd geboren met een laag geboortegewicht waarbij het een tijdje in de couveuse diende te blijven en waardoor het fragiel is. De gezondheidstoestand van het kind zou een bijzondere aandacht vereisen. Er wordt een stuk gevoegd van een ziekenhuisverblijf van het kind van 31 oktober tot 3 november 2018. Opnieuw dringt de vaststelling zich op dat verzoeker naliert het bestuur te wijzen op gezondheidsproblemen in hoofde van zijn kind die een terugkeer naar Marokko zouden verhinderen, zodat niet blijkt dat het bestuur hiermee ten onrechte geen rekening hield. Nu verzoeker in kennis werd gesteld van het gegeven dat het gehoor kaderde in een mogelijke gedwongen verwijdering van het grondgebied en hij hierbij uitdrukkelijk werd gevraagd naar de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, moet andermaal worden aangenomen dat hij de mogelijkheid had dit gegeven naar voor te brengen. Hij liet zulks na. De Raad stelt nog vast dat verzoeker aan de hand van de voorgelegde stukken niet aannemelijk maakt dat het kind actueel nog specifieke medische zorgen behoeft of om medische redenen niet kan reizen. Er blijkt ook geenszins dat eventuele medische zorgen die het kind dan in de toekomst nog zou behoeven niet in Marokko of elders kunnen worden verkregen.

Verzoeker citeert uitvoerig uit het arrest *Jeunesse/Nederland* van het EHRM en lijkt hiermee aan te geven van oordeel te zijn dat zijn situatie gelijkaardig is. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In de voormelde zaak voor het EHRM had de verzoekende partij werk gemaakt van het aanvoeren van concrete elementen en die te staven met een begin van bewijs, om de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen. In casu blijft verzoeker in gebreke om met voldoende concrete argumenten en bewijsstukken aannemelijk te maken dat een zelfs tijdelijke scheiding zijn gezinsbelangen of het hoger belang van het kind dreigt te miskennen en zijn gezinsleden zijn verhinderd hem te vergezellen naar zijn land van herkomst, minstens voor de duur voor de nodige stappen om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Zo blijkt bijvoorbeeld in casu op basis van de voorliggende gegevens, en dit in tegenstelling tot de zaak *Jeunesse*, nog niet dat het kind voor zijn dagdagelijkse zorgen noodzakelijk is aangewezen op verzoeker (zie voorgaande bespreking). Ook heeft in casu verzoeker nooit de Belgische nationaliteit gehad noch heeft zijn partner of kind de Belgische nationaliteit. In de zaak die voorlag bij het EHRM was er verder sprake van schoolgaande kinderen.

In het licht van hetgeen voorafgaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat enig concreet aspect inzake de belangen van zijn kind ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of dat er sprake is van een onredelijke of onevenwichtige belangenafweging.

De Raad besluit dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn gezinsleden enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglemente-

ring door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

3.3.5. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde, volstaat de bespreking inzake het hoger belang van het kind wat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM betreft, om te besluiten dat een schending van deze bepaling evenmin blijkt.

3.3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Verwijzend naar de voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM, en waar hij het motief in de bestreden beslissing niet betwist dat hij verklaarde geen medische problemen te hebben, toont verzoeker niet aan dat het bestuur op dit punt is tekortgekomen. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.7. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig concreet en relevant gegeven ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zijn betoog laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover verweerder beschikt.

Rekening houdende met de voorgaande bespreking van de middelen blijkt geen manifeste beoordelingsfout en evenmin een schending van de artikelen 7, 10 en 10ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.8. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.3.9. Verzoeker beroept zich nog op een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Elke toelichting ontbreekt evenwel over de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze bepaling heeft miskend, zodat deze schending niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

3.3.10. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.3.11. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS